

17 oktober 2010, St. Jans Basiliek.

Koude kerk gevuld met warme klanken

Graag geef ik gevolg aan het verzoek van Agnes en Pierre om een stukje te schrijven over het concert op 17 oktober. Uiteraard was ik benieuwd naar de nieuwe dirigent, Charles van der Veeke. Van Alet had ik al veel enthousiaste verhalen gehoord. En natuurlijk was ik met name nieuwsgierig naar het Requiem in C van Luigi Cherubini, voor mij een nieuw werk. Met name de laatste weken was de muziek van Cherubini en Mozart, ondersteunt door het sopraangeluid van Alet, luid en duidelijk in "huize Broertjes" te horen. Ik ben bang dat dit ook gold voor de huizen van onze burens. Zodoende had ik al een voorproefje gehad van "dat wat zou komen".

En toch is het totaal anders vanuit de "concertzaal". Ik weet dat je het concert als koorlid met een andere spanning beleeft. Er gaat van alles door je hoofd: "Als ik dat loopje maar op tijd inzet, die fuga met die lange noten .. die is best moeilijk, oei ik vergat in te zetten etc". Je hoort met name wat er direct om je heen gebeurt. Mooie zang maar ook kleine missertjes. De totale klankkleur, daar heb je als koorlid geen idee van. In de zaal is het totaal anders. Als luisteraar heb je meer aandacht voor de totale muziekbeleving, de sfeer, de klankkleur en de dynamiek. En ik heb genoten van een heerlijk concert. GZO, mijn welgemeende complimenten!

En er is ook veel bereikt door Charles, dat was ook goed te merken. Sopranen, alten, "alle vogels zaten op het stokje"! Zuiverheid is van groot belang. Als er niet zuiver gezongen wordt, dan ben ik weg. En het was, op een enkel moment in met name de zachtere passages na, spatzuiver. Ook de totale klankkleur was mooi en evenwichtig. Sowieso vind ik dat het begeleidingsorkest Continuo erg goed presteert. Een prachtig warm geluid en mooi ingetogen bij de zachte passages. Zelden werd het koor door het orkest overspeeld. Vooral bij Cherubini kwam dit mooi tot uiting. Kortom heel goed in verhouding en lekker puntig vanuit het koper en het slagwerk. Alhoewel jullie je longen uit het lijf hebben gezongen mag het op de "forte momenten" met nog wat meer volume. En dat kan best, daaraan kan nog gewerkt worden. Lisette Emmink heeft dit duidelijk ten gehore gebracht. Wat een volume heeft deze sopraan zeg.

De Vesperae Solennes heb ik als bas enkele jaren geleden gezongen. Dit prachtige werk van Mozart heeft het Gemengd Zangkoor Oosterheide goed neergezet. Er is met passie gezongen. Ook mijn complimenten voor de koorleden die de solistenpartijen hebben gezongen. Absoluut een goede keus en laten we eerlijk zijn, je groeit wel in je rol. Aan één kant is de spanning vooraf niet altijd prettig. Maar als het je dan goed afgaat, dan durf en kun je in de toekomst meer. Er wordt iets van je verwacht en dat voelt goed.

Verder was het fantastisch dat het koor nu twee werken gezongen heeft waarbij het koor vrijwel continu "aan de bak moest". Dit betekent dat complimenten, recensies en reacties voor een groot deel op jullie conto komen. Dat moet toch lekker voelen!

In de pauze en na afloop van het concert heb ik met enkele koorleden een praatje aangeknoopt. In de verwachting dat jij met een ander oor luistert, vragen ze je mening over de uitvoering. "Heb je nog gemerkt dat we er ...daar en daar .. even helemaal uit waren? Dat stukje werd toch mooi door dirigent en orkest opgevangen zeg!". En ik, als luisteraar, heb daar allemaal niets van gemerkt. En al zou het een keer mis gaan .. "so what"! Het gaat toch om het totaalbeeld, om een emotie, een gevoel dat wordt overgebracht. En natuurlijk hoor ik ook wel dat de inzetten niet overal helemaal gelijk zijn, en sommige noten net te vlug worden beëindigd, net dat geraffineerde ontbreekt. Misschien helpt het om wat vaker naar de dirigent te kijken. Let maar op de video en de foto's. Het publiek bestaat niet alleen uit luisteraars, het zijn ook toeschouwers. En het kan allemaal wat meer gedisciplineerd, misschien door op te komen. Ook een iets meer gerangschikte opstelling (van klein naar groot) geeft een mooier totaalbeeld. Maar dit zijn feitelijk allemaal kleine puntjes, goed voor perfectie. Waar het om gaat is dat je bij het publiek een emotie overbrengt en indrukken achterlaat. Dat je een muziekstuk beleeft. Dat is heel goed gelukt hetgeen duidelijk te merken was aan de ademloze stilte na het uitsterven van de laatste noten van het magnificat en het daverende applaus dat volgde. Dat alles niet in het minst verdient door de nieuwe dirigent Charles van der Veeke. Oosterheidekoor ... ga zo door!

Piet Broertjes